

JULIE KAGAWA

Az *Iron King* kötelező olvasmány!

– GENA SHOWALTER,

New York Times bestseller szerző

The IRON KING

VAS. JÉG.

EGY SZERELEM, AMELY KEZDETTŐL
FOGVA HALÁLRA VAN ÍTÉLVE.
A VAS IGÉZETE

vaskirály

fine
selection

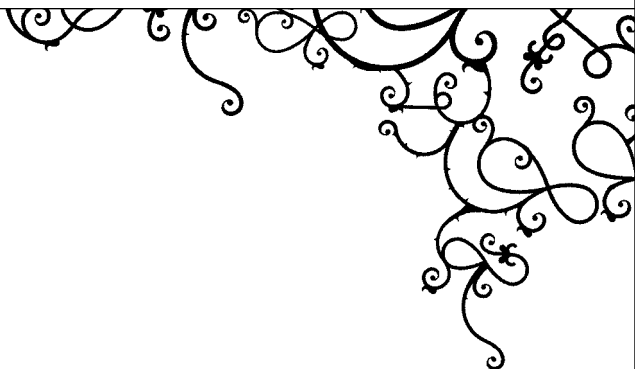

JULIE KAGAWA

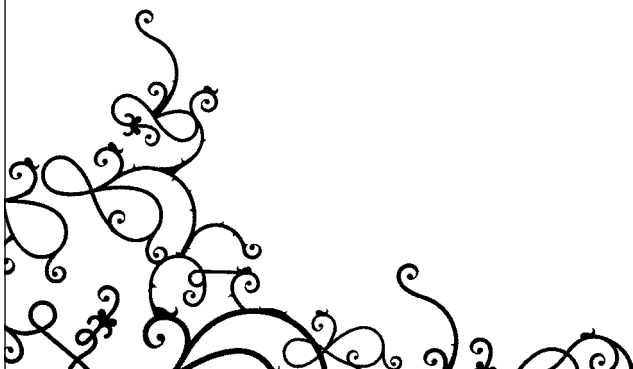
VASTÜNDÉREK 1.

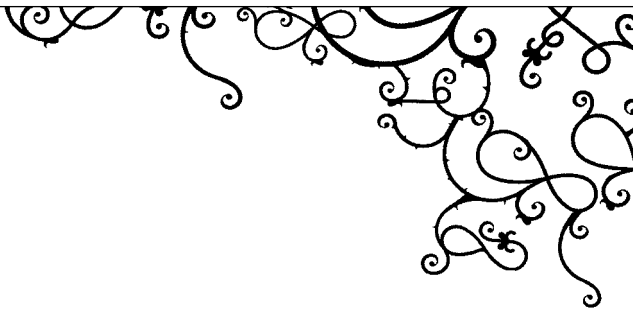
The
IRON KING
vaskirály

*Nicknek, Brandonnek és Villisnek.
Remélem, tovább faragjuk a veszett fejsze nyelét.*

ELSŐ RÉSZ

ELSŐ FEJEZET

Szellem a számítógépben

TÍZ ESZTENDEJE, a hatodik születésnapomon eltűnt az apám. Nem, nem távozott el. Az csak bőröndöket meg kiürített fiókokat jelentett volna, és tízdollárossal mellékelt, elkészett születésnapi üdvözlőlapokat. Ha eltávozik, azt jelentette volna, hogy boldogtalan anya meg énmellettem, vagy hogy máshol talált új szerelemre. Egyik sem volt igaz. És nem is halt meg, hiszen arról hallotunk volna. Nem történt autószerencsétlenség, nem volt holttest, nem seregltek rendőrök a szörnyű gyilkosság tetthelyére. Nagyon csendesen történt az egész.

A hatodik születésnapomon apám kivitt a parkba, akkori egyik kedvenc helyemre. Elhanyagolt kis park volt a nagy semmi közepén, futópályával, fenyőfákkal övezett, zavaros zöld tóval. A tó partján etettük a kacsákat, mikor meghallottam, hogy fagyaltos kocsi közeledik a domb mögötti parkoló felől.

Akkor láttam utoljára az apámat.

Később, amikor a rendőrök átkutatták a környéket, megtalálták apám cipőjét a tó partján, de semmi mást. Búvárok merültek alá, de

a tó alig három méter mély volt, és a bűvárok mást se találtak a fenekén, csak ágakat meg iszapot. Apám nyomtalanul eltűnt.

Ezután hónapokig visszatérő lidérces álom kísértett: álltam a dombtetőn, lenéztem, és láttam, amint apám belesétál a tóba. Ahogy feje fölött összezárult a víz, meghallottam a távolból a fagyaltos danáját, lassú, kísérteties dallamot, és szinte már a szövegét is ki tudtam venni. De valahányszor megpróbáltam végighallgatni, felébredtem.

Nem sokkal apám eltűnése után anya messzire költöztetett bennünket, egy isten háta mögötti kisvárosba, a louisianai mocsárvidék közepén. Anya azt mondta, mindent „előlről akar kezdeni”, de én a szívem mélyén mindig is tudtam, hogy valami elől menekül.

Beletelt tíz évbe, mire rájöttem, mi az.

A NEVEM MEGHAN CHASE.

Nem egészen huszonnégy óra múlva tizenhat éves leszek.

Bűbajos tizenhat. Milyen varázsosan hangzik! Tizenhat évesen a lányok állítólag királykisasszonyok lesznek, szerelembe esnek, bálba járnak, szalagavatókra, meg ilyesmi. Se szeri, se száma az elbeszéléseknek, daloknak, verseknek erről a csodálatos korról, mikor a lány rátalál az igaz szerelemre, minden csillag neki fénylik, és a nyalka királyfi belovagol vele a naplementébe.

Egy percig se hittem, hogy nekem is ez a sorsom.

A születésnapomat megelőző reggel felébredtem, lezuhanyoztam, és beletúrtam a fiókomba, hogy ugyan mit vegyek fel. Általában csak felkapok valami tisztának tűnő holmit a padlóról, de ma különleges nap lesz. Az a nap, amikor Scott Waldron végre észrevesz. Azt akartam, hogy tökéletes legyen a külsőm. Ruhatáram persze sajnálatosan nélkülözi a divatos cuccokat. A lányok általában órákat töltenek

a gardrób szekrényük előtt, és nyafognak, hogy „mit is vegyek fel?“, de az én fiókomban alapvetően háromféle holmi található: ruhák a turkálóból, mások megunt cuccai és kezeslábasok.

Csak ne lennénk ennyire csórók! Tudom, a disznótenyésztés nem a legpénzesebb melő, de anya legalább egyetlen tisztességes farmerral megszánhatna. Utálattal néztem végig satnya ruhatáramat. Na, mindegy, Scott kénytelen lesz beérni természet adta kecsemmel és bájammal. Már persze ha nem csinálok magamból hülyét, mikor összefutunk.

Végül belebújtam egy vastagabb nadrágba, magamra húztam egy semleges-zöld pólót és egyetlen pár tornacsukámat, aztán végighúztam a kezét fehér-szöke hajamon. A hajam egyenes és nagyon vékony szálú, és megint tök bénán égnek állt, mintha beledugtam volna az ujjamat a konnektorba. Nagy nehezen lófarokba fésültem, és lementem.

Mostohaapám, Luke, az asztalnál ült, kávéit ivott, és a város vacak kis újságját lapozgatta, amely inkább hasonlít a sulink pletykarovatához, semmint egy valódi hírforráshoz. „Ötlábú borjú született a Patterson-farmon”, ordibálta a főcím. Hát ebből alkothatnak némi fogalmat. Ethan, négyesztendős féltestvérem, apja ölében ült, müzlit evett, és összekoszolta Luke nadrágját. Kajlát, kedvenc plüssnyulát szorongatta fél karjával, és néha megpróbált belediktálni egy kis kaját. A nyúl pofája csupa tej meg morzsa volt.

Ethan rendes kis kölyök. Barna haja göndör, akár az apjáé, de akárcsak én, ő is anya nagy kék szemét örökölte. Az a fajta kiskölyök, akire a nénik csücsörítenek, akire a vadidegenek is rávigyorognak, és integetnek neki az utca túloldaláról. Anya és Luke irtóra kényeztetik, ami szemmel láthatólag nem árt neki, hál' istennek.

– Anya hol van? – kérdeztem, mikor beléptem a konyhába. Végignyitogattam a konyhaszekrény ajtóit, hátha rátalálok a kedvenc

kajámra, ha anya nem felejtette el megvenni. Persze elfelejtette. Fekete kenyér és Ethannak zabpehely. Miért olyan nehéz észben tartani a Cheerioست?

Luke mintha meg se látott volna, csak kortyolta a kávéját. Ethan falta a müzlit, és apja karjára prüszkölte. Becsaptam a szekrény ajtaját. Jólesett.

– Hol van anya? – kérdeztem, ezúttal kicsit hangosabban. Luke felkapta a fejét, és végre rám nézett. Lusta, barna tehénszeme enyhe meglepetést tükrözött.

– Ja, te vagy az, Meghan? Helló! – szólt a legnagyobb nyugalommal. – Nem hallottalak. Mit mondtál?

Sóhajtottam, és harmadszor is megismételtem a kérdést.

– A plébánián van valami megbeszélése a hölgyekkel – motyogta Luke, és visszatemetkezett az újságjába. – Csak pár óra múlva jön haza, hát muszáj lesz buszoznod.

Amúgy is mindig buszozok. Csupán emlékeztetni akartam anyát, hogy megbeszéltük, ezen a hétvégén elvisz, hogy tanuló-jogosítványt igényeljek. Luke totál reménytelen. Ha tizenötször mondom el valamit, akkor is elfelejti, mihelyt kilépek az ajtón. Nem mintha rosszindulatú vagy undok volna, még csak nem is ostoba. Ethant imádja, és anya láthatólag nagyon boldog vele. De ahányszor megszólítom a mostohaapámat, őszinte meglepetéssel néz rám, mintha elfelejtette volna, hogy én is itt lakom.

Felkaptam egy kiflit a hűtő tetejéről, és rosszkedvűen rágcsálni kezdtem, fél szememet az órán tartva. Német juhászkutyánk, Beau, bekullogott, és busa fejét a térdemre hajtotta. Megvakargattam a füle tövét, mire felnyögött. Legalább a kutya méltányol.

Luke felállt, Ethant gyengéden visszaültette a székére. – Na, jó, kisöreg – mondta, és pusztit nyomott Ethan feje búbjára. – Apának

meg kell javítania a lefolyót, hát ülj csak itt, és legyél jó! Ha kész leszek, kimegyünk megetetni a disznókat, oké?

– Oké – csipogta Ethan, és meglóbálta vaskos lábát. – Kajla kíváncsi, megszülettek-e már Ms. Daisy kismalacai.

Luke undorítóan büszke mosolya láttán felkavarodott a gyomrom.

– Hé, Luke – szóltam utána –, fogadjunk, nem tudod, mit ünneplünk holnap!

– Hm? – Még csak hátra sem fordult. – Nem tudom, Meg. Ha tervezel valamit holnapra, beszélj anyáddal! – Csettintett, mire Beau rögtön elpártolt tőlem, és Luke nyomába szegődött. Lépteik elhaltak a lépcsőn, magamra maradtam a féltestvéremmel.

Ethan a lábát lóbálta, és a szokásos ünnepélyes képpel nézett rám. – Én tudom – jelentette büszkén. – Holnap van a születnapod, igaz? Kajla megsúgta, és én nem felejtettem el.

– Aha – motyogtam. Megfordultam, hogy a fél kiflit a szemébe dobjam. Nagyot koppant a falon, azután belepottyant a kukába, zsíros foltot hagyva a festésen. Elvigyorodtam, és elhatároztam, nem nyúlok hozzá.

– Kajla azt üzeni, hogy boldog holnap-i születnapot kíván.

– Mondd meg Kajlának, hogy köszönöm. – Felborzoltam Ethan haját, miközben kimentem. Elromlott a kedvem. Tudtam én. Anya és Luke totál megfélekedezik holnap a születnapomról. Nem kapok üdvözlőlapot, se tortát, még csak boldog születnapot se kíván senki. Csak az öcsém hülye plüssnyula. Hát van ennél szánalmasabb?

A szobámban felmarkoltam a könyveimet, a házit, a tornacuccot meg az iPodot, amire egy évig spóroltam, akármennyire lenézi Luke azokat a „haszontalan, hülyítő vackokat”. Mostohaapám bunkó módon megvetően és bizalmatlanul tekint mindenre, ami kicsit

is megkönnyíti az életet. Mobiltelefon? Azt már nem! Tökéletesen megfelel a vonalas telefonunk. Videójátékok? Az ördög találmányai! Bűnözöt, sőt sorozatgyilkost csinálnak a kölykökből. Rimánkodtam anyának, ha nem egyszer, százszor, hogy vegyen nekem egy laptopot iskolakezdésre, de Luke konokul állítja, hogy ha az ő ösöreg asztali számítógépe elég jó neki, akkor legyen jó az egész családnak. Kit érdekel, hogy egy örökkévalóság, mire rákapcsolódik a netre? És egyáltalán: ki az ördög használ ma már betárcsázós internetet?

Az órára néztem, és elkáromkodtam magam. Mindjárt jön a busz, és még jó tíz perc, mire elérek a főútig. Kinéztem az ablakon: az ég sűrű volt, lógott az eső lába, hát felkaptam egy dzsekit is. És, nem először, arra gondoltam, bárcsak közelebb lagnánk a városhoz.

Leteszem a nagyesküt, ha meglesz a jogsim, az életben nem jövök ide vissza.

– Meggie? – Ethan az ajtóban lötyögött, a nyulát szorongatva. Kék szemével komolyan nézett rám. – Veled mehetek?

– Mi van? – Magamra rángattam a dzsekit, közben a hátizsákomat kerestem. – Nem, Ethan. Suliba megyek. Nagy-gyerek-suliba. Plüssnyulak kitiltva.

Elfordultam, de két kis kar a lábamra kulcsolódott. A falnak támaszkodtam, hogy el ne dőljek, és dühösen néztem le a féltestvéremre. Ethan konokul kapaszkodott belém, felnézett, az állát előre szegte. – Lécci! – kunyorált. – Jó leszek, megígérem. Vigyél magaddal! Csak most az egyszer!

Felsóhajtottam, lehajoltam, és felkaptam a gyermeket.

– Mi baj, öcskös? – kérdeztem, és kisimítottam a szeméből a haját. Anya kénytelen lesz hamarosan megnyírni, gondoltam, mert már olyan volt, mint valami madárfészek. – Rémesen tapadsz rám ma reggel. Mi a baj?

– Fél – motyogta Ethan, és arcát a nyakamba temette.

– Félsz?!

Megrázta a fejét. – Kajla fél.

– Mitől fél Kajla?

– Attól az embertől a szekrényben.

Hideg futott végig a hátamon. Ethan néha annyira csendes és komoly, az ember elfelejti, hogy csak négyéves. Még most is fél az ágy alatt rejtőző szörnyektől, meg a mumustól a szekrényében. Ethan saját kis világában plüssállatokkal beszélget, láthatatlan emberek in-tegetnek neki a bokrok közül, félelmetes teremtmények hosszú kör-mükkel kopogtatnak a szobája ablakán. Anyát meg Luke-ot nem-igen boldogítja szörnyekről meg mumusokról szóló mesékkal; ami-óta egyáltalán járni tud, mindig énhozzám jön.

Felsóhajtottam. Tudtam, azt akarja, menjek fel, és nézzek utá-na, aztán nyugtassam meg, hogy semmi sem lappang a szekrényben vagy az ágy alatt. Ilyen célra zseblámpát tartottam az ágya mellett.

Odakint villámlott, a távolban dörgött az ég. Elfintorodtam. Nem lesz kellemes a séta a buszhoz.

A nyavalyába! Nincs nekem erre időm.

Ethan hátrább húzódott, és rimánkodva nézett fel rám. Megint sóhajtottam egyet. – Na, jó – motyogtam, és letettem a gyereket a földre. – Nézzük meg azokat a szörnyeket!

Némán követett fel a lépcsőn, aggodalmasan figyelte, ahogy fel-kapom a zseblámpát, letérdelek, és bevilágítok az ágy alá. – Szörny egy szál se – jelentettem, és felálltam. A szekrényhez léptem, és ki-nyitottam az ajtaját. Ethan a lábam mögül kukucskált. – Itt sincs szörnyeteg. Na, minden rendben?

Bólintott, és kicsit el is mosolyodott. Épp be akartam csukni az ajtót, mikor egy fura sűrke kalapot pillantottam meg a sarokban.

Gömbölyű volt a teteje, kerek a karimája, körülötte piros szalag: keménykalap.

Fura. Mit keres ez itt?

Felegyenesedtem, épp meg akartam fordulni, amikor valami mozgást vettem észre a szemem sarkából. Egy alak rejtőzött Ethan hálósobájának ajtaja mögött, halvány szemét résnyire nyitva engem figyelt. Hátrakaptam a fejemet, de persze nem volt ott senki.

Egek, most már én is látom Ethan láthatatlan szörnyeit! Nem kéne azokat a késő esti horrorfilmeket néznom.

Fülrepesztő mennydörgést hallottam épp a fejem fölött. Össze-rezzentem. Az ablaktáblán kövér esőcseppek pilinckáztak. Elrohantam Ethan mellett, ki a házból, spuriztam le a bekötőúton.

BŐRIG ÁZTAM, MIRE LEÉRTEM A BUSZMEGÁLLÓHOZ. A tavasz végi eső nem volt jeges, de ahhoz elég hideg, hogy kényelmetlenül érezzem magam. Összefontam a karomat. Meghúzódtam egy mohos törzsű ciprus alatt, ott vártam meg a buszt.

Hol lehet Robbie? Végignéztam az úton. Ilyenkor már itt szokott lenni. Talán nem volt kedve bőrig ázni, és otthon maradt. Felhorkantam, és felnéztem az égre. *Már megint elblicceli a sulit. Lógós. Bárcsak a helyében lehetnék!*

Csak volna autóm! Némelyik gyerek a szüleitől autót kap a tizenhatodik születésnapjára. Én, szerencsés esetben, egy tortát kapok. Legtöbb osztálytársamnak van már jogsija, és vígan furikázik klubokba, partikra, ahova csak akar. Én meg mindig lemaradok, kis falusi liba, akit senki sem akar meghívni.

Kivéve Robbie-t, helyesbítettem, és gondolatban vállat vontam. Legalább Robbie nem felejt el. Vajon milyen agyament tervet süttött ki a holnapi születésnapomra? Lefogadom, hogy valami totális ökörséget.

Tavaly kicsalt a házból éjszakai erdei piknikre. Tisztára kísérteties volt, emlékszem a ligetre meg a kis tóra a fölötté szállingózó szentjánosbogarakkal, és bár százszor is átkutattam az erdőt a házunk mögött, azóta sem sikerült megtalálnom.

Valami megzörrent mögöttem a bokrok között. Oposzum vagy őz, sőt talán róka keres menedéket az eső elől. Az itteni vadállatok tiszta hülyén merészek, egyáltalán nem félnek az emberektől. Ha nem volna Beau, anya veteményese kész ebédlőasztal volna a nyulaknak, őzeknek, és a helybeli mosómedve család az éléskamránkban zabálná dagadtra magát.

Ág roppant a fák között, ezúttal közelebb. Kényelmetlenül odébb húzódtam; eltökéltem, nem fogok megfordulni valami idióta mókus vagy mosómedve miatt. Nem vagyok olyan, mint „szilikonmellű” Angie, a pomponlányok tökélye, aki rosszul lesz, ha meglát egy kalickába zárt versenyegeret, vagy egy porszemet az ultradivatós farmerján. Én bezzeg gyűjtöttem szénát, öltem patkányt, tereltem disznót térdig érő sárban. Vadállat legyen a talpán, amitől én megijedek.

De azért néztem végig az úton, bárcsak fordulna már be a sarokon a busz. Talán az eső tette, vagy a magam beteg fantáziája, hogy tisztára olyan volt az erdő, mint valami díszlet a *Blair boszorkányai*-ből.

Itt nincs se farkas, se örült sorozatgyilkos, mondtam magamnak. *Elég a paranoiából!*

Egyszeriben elcsendesedett az erdő. A fának támaszkodtam, megremegtem, és a buszt szuggeráltam: jöjjön már! Hideg futott végig a hátamon. Nem vagyok egyedül. Óvatosan nyújtogattam a nyakamat, átkandikáltam a levelek közt. Óriási fekete madár biggyeszkedett egy faágon, tollai felborzolódtak az esőben, mozdulatlan volt,

akár egy szobor. Ahogy figyeltem, elfordította a fejét, és rám meredt, szeme zöld volt, mint a színes üveg.

És ekkor valami kinyúlt a fa mögül, és megragadott.

Sikítottam és félreugrottam, a szívem a fülemben kalapált. Megperdültem, minden izmomot megfeszítettem, hogy bármikor futásnak eredhessek, az agyam tele volt erőszakoskodókkal meg gyilkosokkal, meg Bőrarccal *A texasi láncfűrész*ből.

Kacagás robbant mögöttem.

Robbie Goodfell volt az, legközelebbi – mármint legalább két mérföldnyire lakó – szomszédom. A fatörzsnek támaszkodott, és majd szétvetette a röhögés. Robbie nyurga és magas; rongyos farmer volt rajta és ócska póló, csak állt, és nézte sápadt képemet, aztán megint kitért belőle a röhögés. Tüskés vörös haja a homlokára lapult, a holmija rátapadt, kihangsúlyozva vékony, csontos alakját, mintha a végtagjai nem volnának egész pontosan beillesztve. Bőrig ázott, gallyak, levelek meg sár lepte, de ez láthatólag nem zavarta. Mint sok egyéb sem.

– A francba, Robbie! – dühöngtem, toporzékoltam, és feléje rúgtam. Ő félreugrott és az útra tántorodott. Arca vörös volt a sok nevetéstől. – Ez egyáltalán nem volt vicces, te idióta! Rám hozod a szívbajt.

– B-bocs, hercegnő – lihegte Robbie a szívéhez kapva. – Nem bírtam kihagyni az alkalmat. – Még egyszer felröhögött, majd az oldalát fogva felegyenesedett. – Atyám, ez nem volt semmi! Majd egy métert ugrottál fel. Mégis mit gondoltál, ki vagyok? Bőrarca, vagy mi?

– Dehogyan, te ökor! – Mérgesen elfordultam, hogy elrejtsem égő arcomat. – És már megmondtam párszor, hogy ne hívj így! Elmúltam tízéves.

– Parancsára, hercegnő.

Kétségbeesetten forgattam a szememet. – Mondták már neked, hogy az IQ-d megfelel egy négyévesének?!

– Nicsak, ki beszél! – nevetett fel. – Nem én maradtam fenn egész éjjel, égő villany mellett, miután megnéztem *A texasi láncfűrészest*. Én figyelmeztettelek. – Torz képet vágott, és kitért karral felém tántorgott. – Vigyázz, jön Bórcar!

Én is csúnya arcot vágtam, és vizet rugdostam Robbie felé. Nevetve visszarúgott. Mire a busz néhány perc múlva befutott, tetőtől talpig sárosak, csuromvizesek voltunk mind a ketten, és a buszvezető ránk szólt, hogy üljünk leghátra.

– Mit csinálsz sulis után? – kérdezte Robbie, miközben a leghátsó üléseken kuporogtunk. Körülöttünk dumáltak, hülyéskedtek, nevettek a diákok, ügyet se vetettek ránk. – Megiszunk egy kávét később? Vagy lógunk be a moziba?

– Ma nem, Rob – válaszoltam, és közben igyekeztem kicsavarni a vizet a pólómból. Most, hogy túl voltunk rajta, keservesen bántam a mi kis sárccsatánkat. Úgy jelenek meg Scott előtt, mintha a Fekete Lagúnából másztam volna ki. – Ma nélkülem lóghatsz be. Korrepetálok valakit sulis után.

Robbie zöld szeme összeszűkül. – Korrepetálsz valakit? Ugyan kit?

A gyomrom remegett, megpróbáltam elfojtani egy vigyort. – Scott Waldront.

– Mi van?! – Robbie ajka gúnyosan lefittyedt. – Azt a balfaszt? Talán olvasni tanítod?

Csúnyán néztem rá. – Azért, mert ő a futballcsapat kapitánya, még nem biztos, hogy hülye. Csak nem vagy féltékeny?

– Aha, már értem! – gúnyolódott Robbie. – Mindig is irigyeltem egy kőszikla IQ-ját. Ja, nem, várjunk! Még megsértődik a kőszikla.

– Felhorkant. – Egyszerűen nem hiszem, hogy belezúgtál abba a balszamba! Ennél sokkal jobbat érdemelsz, hercegő.

– Mondtam már, hogy ne hívj így! – Elfordultam, hogy elrejtsem égő arcomat. – Különb is csak korrepetálásról van szó. Nem fog elhívni a szalagavatóra. Jézusom!

– Hát jó. – Robbie-t nem sikerült meggyőzni. – Nem fog elhívni, de reméled, hogy mégis. Ne tagadd! Éppúgy csorgatod utána a nyáladat, mint a többi üresfejű pomponlány a suliban.

– Na és akkor mi van? – perdültem meg. – Semmi közöd hozzá, Rob. Különb is, mit érdekel?

Elcsendesedett, csak a bajsza alatt morgott valamit. Hátat fordítottam neki, kibámultam az ablakon. Nem érdekel, akármit mond Robbie. Ma délután, egy fantasztikus óra hosszát, Scott Waldron egyedül az enyém lesz, és ettől senki el nem téríthet.

NEM AKART VÉGET ÉRNI A TANÍTÁS. A tanárok szövegeltek, az óra visszafelé járt. Vánszorgott a délután. Végre, végre kicsengettek, megsza- badultam az X egyenlő Y-nal végtelen és gyötrelmes problémáitól.

Ma van a napja, mondtam magamnak, ahogy átverekedtem magam a zsúfolt folyosón. Igyekeztem a kifelé zúduló tömeg szélén maradni. Vizes tornacsukák csikorogtak a kövön, izzadság, füst, testszag elegyétől volt sűrű a levegő. Szín ideg voltam tetőtől talpig. *Sikerülni fog. Ne is gondoldj rá! Csak menj be, és vágj bele!*

Kerülgettem a diákokat, végigcikáztam a folyosón, és bekukkantottam a számtech terembe.

Ott volt. Az egyik asztalnál ült, a lábát feltette egy székre. Scott Waldron, a futballcsapat kapitánya. Az isteni Scott. A suli királya. Piros-fehér kockás inge félig nyitva széles mellkasán, sűrű, sötétsző- ke haja a gallérjáig ért.

Zakatolt a szívem. *Egy teljes óra Scott Waldronnal egy teremben, ahol senki nem zavarhat bennünket.* Rendes körülmények között még csak Scott közelébe se kerülhettem: vagy Angie meg a pomponos lányok rajongták körül, vagy a focista haverjai. Most voltak mások is a számítékh teremben, de csupa okostóni, Scott Waldron tudomást sem vett róluk. A menő srácok és a pomponos lányok lehetőleg széles ívben elkerülték a számítékh termet. Vettem egy nagy lélegzetet, és beléptem.

Scott fel se nézett, amikor mellé léptem. Lazán hevert a széken, lábát felrakta, fejét hátravetette, láthatatlan labdát hajigált a levegőbe. Megköszörültem a torkomat. Semmi. Kicsit hangosabban köhíntetem. Még mindig semmi.

Összeszedtem a bátorságomat, Scott elé léptem, és integetni kezdtem. Kávébarna szeme végre rám szegeződött. Egy pillanatra megdöbbsent. Aztán lusta ívben megemelintette a szemöldökét, mintha sejtése sem volna, miért akarok beszélni vele.

Huhh. Mondj valamit, Meg! Valami intelligenset.

– Khm... – dadogtam. – Szia, Meghan vagyok. Mögötted ülök informatikaórán. – Még akkor is üresen bámult rám, én meg éreztem, hogy egyre forróbb az arcom. – Khm... Igazában nemigen nézek sportot, de szerintem fantasztikus hátvéd vagy, nem mintha sokat láttam volna – tulajdonképpen csak téged láttalak. De szerintem nagyon érted a dolgodat. Minden meccsedre elmegyek. Általában leghátul ülök, úgyhogy valószínűleg nem szoktál észrevenni. – *Uramisten! Fogd már be, Meg! Kuss!* Összepréseltem a szám, hogy megfékezzem a szüntelen locsogást. Legszívesebben bemásztam volna egy lyukba, és meghalok. Mégis mi járt az eszemben, hogy rávehettek erre? Inkább lennék láthatatlan, mint hogy komplett és totális hülye legyek, különösen Scott előtt.

Lustán pislogott, felnyúlt, kivette a füléből a hallgatót. – Bocs, bébi! – nyögte azon a csodálatos, mély hangján. – Nem hallottalak. – Végigmért és elvigyorodott. – Te fogsz korrepetálni?

– Izé, igen. – Felegyenesedtem, és összeszedtem maradék méltóságomat. – Meghan vagyok. Mr. Sanders kért meg, hogy segíts nekem a programozó projektben.

Egyre csak vigyorgott. – Te vagy az a muccsai lány, aki kint lakik a mocsárban? Egyáltalán láttál már számítógépet?

Lángolt az arcom, a gyomrom kemény kis labdává zsugorodott. Oké, nincs otthon valami csoda számítógépem. Ezért lötyögök sulit után itt, a számtech teremben, csinálom a házit, vagy csak szörfölök a neten. Igazában azt reméltem, hogy egy-két év múlva felvételizhetek az ITT főiskolára. A programozásra és a weboldal-tervezésre rááll a kezem. A francba! *Tudom*, hogyan kell kezelni a számítógépet.

De Scott kritikus képe láttán csak dadogni bírtam. – I-igen. Tényleg. Már mint, elég jól ismerem. – Kétkedő pillantást vetett rám, belém szúrt a sértett büszkeség. Be kell bizonyítanom, hogy nem vagyok muccsai bunkó. – Figyelj, megmutatom! – ajánlottam, és az asztalon fekvő laptop felé nyúltam.

És akkor valami hátborzongató történt.

Még hozzá sem értem a billentyűkhöz, amikor felvillant a képernyő. Megálltam, az ujjaim a billentyűk fölött tétováztak, amikor szavak gördültek a kék képernyőre.

Meghan Chase. Látunk. Eljövünk érted.

Megdermedtem. A szavak folytatódtak, ugyanaz a három mondat, újra meg újra. *Meghan Chase. Látunk. Eljövünk érted. Meghan Chase látunk eljövünk érted. MeghanChaselátunkeljövünkérted...* újra meg újra, míg be nem töltötték a képernyőt.

Scott hátradólt a székén, rám meredt, aztán a komputerre. – Ez meg mi? – kérdezte dühösen. – Mi a francot művelsz, te bunkó? – Félretoltam, megráztam az egeret, megnyomtam az Escape-et, nyomkodtam a Ctrl/Alt/Del-t, hogy megszakítsam a végeérhetetlen szavak folyamatát. Semmi sem működött.

Egyszerre, minden bejelentés nélkül, a szavak leálltak, a képernyő egy pillanatra elsötétült. Aztán, óriás betűkkel, újabb üzenet villant fel.

SCOTT WALDRON A TÖBBI SRÁCOT SKUBIZZA A ZUHANYOZÓBAN, ROFL

Elakadt a lélegzetem. Az üzenet gördülni kezdett a többi számítógépre, körös-körül a teremben, semmiféle erő meg nem állíthatta. A többi diák a padokban egy pillanatra megdöbbsent, aztán muto-gatni, röhögni kezdtek.

Scott tekintete, akár valami kés, fúródott a hátamba. Reszketve megfordultam: rám meredt, a lélegzete úgy járt, akár a fűjrató. Az arca vérvörös volt dühében vagy zavarában, és rám szegezte az ujját.

– Azt hiszed, vicces vagy, mocsárhercegnő? Igen? Na, várj csak! Majd mindjárt megmutatom, mi olyan vicces! Megástad a sírodat, te rohadék!

Kiszáguldott a teremből, harsány röhögés kíséretében. Néhány diák rám vigyorgott, tapsolt, felemelte a hüvelykujját, az egyik még rám is kacsintott.

Remegett a térdem. Lerogytam egy székre, és vakon meredtem a képernyőre, ami hirtelen kihunyt, magával vitte a gyilkos üzenetet, de a baj már megtörtént. Háborgott a gyomrom, szúrt a szemem.

Arcomat a kezembe tettem. *Meghaltam. Totál meghaltam. Game over, Meghan. Vajon anya megengedi, hogy átiratkozzam egy bennlaká-sos suliba, Kanadába?*

Halk kuncogás tört át sívár gondolataimon. Felnéztem.

A képernyő tetején, fekete árnyképént a nyitott ablak előtt, egy kis torz valami kuporgott. Langeléta volt, a karja hosszú és vékony, óriási füle akár a denevéré. Ferde vágású zöld szemének értelmes pillantásával nézett rám az asztal túloldaláról. Elvigyorodott, hegyes fogai neonkék fénnel villantak fel, de aztán eltűnt mindenestül, akár egy kép a képernyőről.

Ültem egy pillanatig, bámultam azt a helyet, ahol az imént még ott volt az a valami, az agyam ezer irányban forgott. *Oké. Nagyszerrű. Nem elég, hogy Scott gyűlöl, újabban már hallucinálok is. Meghan Chase, idegösszeomlás áldozatává vált, egy nappal a tizenhatodik születésnapja előtt. Küldjétek csak a diliházba, mert még egy napot nem élek túl a suliban!*

Nagy nehezen kihúztam magam, és mint valami aggastyán, kicsoszogtam a folyosóra.

Robbie az öltözőszekrényeknél várt rám, két kezében egy-egy üveg. – Helló, hercegnő! – üdvözölt, ahogy elcsoszogtam előtte. – Korán végeztél. Hogy ment a korrepetálás?

– Ne szólíts így! – motyogtam, és a homlokomat néhányszor a szekrényem ajtajához ütöttem. – És a korrepetálás valami fantasztikus volt. Most pedig, légy szíves, csapj agyon!

– Olyan jól ment? – Odahajított egy cukormentes üdítőt, amit épphogy elkaptam, és kinyitotta a maga gyömbérsörét, nagy sistergés közepette. Robbie hangjából kihallottam a vigyorgást. – Na, most ugye elmondhatom, hogy „én megmondtam”...

Gyilkos pillantást vetettem rá. Csak merje folytatni!

Lehervadt a vigyor az arcáról. – ...de nem mondom. – Összepréselte a száját, hogy elfojtsa a nevetést. – Mivel ez... helytelen volna.

– Egyáltalán mit keresel itt? – szegeztem neki a kérdést. – Már minden busz elment. A számtech terem körül *ólálkodtál*, mint valami szatír?

Robbie hangosan köhögött, és nagyot kortyolt a gyömbérsöréből. – Azon töprengtem – folytatta vidáman –, hogy mit tervezel holnapra, a születésnapodra?

Elbújok a szobámban, és fejemre húzom a takarót, gondoltam. De csak vállat vontam, és kinyitottam rozsdás öltözőszekrényemet. – Nemtom. Akármit. Nem terveztem semmit. – Felkaptam a könyveimet, bevágtam őket a hátizsákomba, és becsaptam a szekrény ajtaját. – Miért?

Robbie azzal a mosollyal nézett rám, amitől mindig frászt kapok, egész arcán végighúzódo vigyorral, hogy a szeme zöld réssé szűkült. – Sikerült elcsórnom az italszekrényből egy üveg pezsgőt – suttogta, és megemeltette a szemöldökét. – Mi lenne, ha átmennék hozzád holnap? Nagystílusan ünnepelhetnénk a születésnapodat.

Sosem ittam még pezsgőt. Egyszer belekortyoltam Luke sörébe, és azt hittem, menten elhányom magam. Anya néha hozott haza egy üveg bort, az nem is volt rémes, de sose voltam valami nagy alkoholista.

A fenébe is, mért ne? Az ember csak egyszer tizenhat éves! – Mért ne? – mondtam Robbie-nak, és rezignáltan megvontam a vállam. – Jól hangzik. Akár még nagyot is durranhat.

Félrebillentette a fejét, úgy sandított rám. – Minden oké, hercegnő?

Mit mondhatnék neki? Hogy a futballcsapat kapitánya, aki után két éve csorgatom a nyálam, az életemre tör, hogy minden sarkon szörnyeket látok, hogy a sulis számítógépeit hackerok támadták meg, vagy maga az ördög? Aha. A sulis legnagyobb tréfamesterétől aztán

hiába várnék részvétet. Ismerem Robbie-t, ragyogó viccnek gondolná, és szívből gratulálna. Ha nem ismerném jobban, még azt hinném, ő volt a ludas.

Csak rámosolyogtam fáradtan, és bólintottam. – Semmi bajom. Viszlát holnap, Robbie!

– Hát akkor, viszlát, hercegnő!

Anya már megint nem jött értem pontosan. A korrepetálásnak egy óra hosszatt kellett volna tartania, de még jó fél órát ültem a kanyarban, a szemetelő esőben, és töprengtem az én nyomorult életemen, és néztem, amint az autók ki-be húznak a parkolóban. Végre felbukkant a sarkon a kék furgon, és elém kanyarodott. Az első ülésen csupa tele szatyor meg újság, úgyhogy becsusszantam hátra.

– Meg, csuromvizes vagy! – kiáltott anyám, miután szemügyre vett a visszapillantóban. – Ne ülj a kárpitra! Tégy magad alá egy törülközőt vagy valamit! Nem hoztál esernyőt?

Én is örülök, hogy látlak, anya – gondoltam, és mogorva arcot vágtam, miközben felkaptam a padlóról egy újságot, hogy az ülésre tegyem. Semmi „Milyen napod volt?”, vagy „Bocs, hogy késtem”. Hagynom kellett volna a hülye korrepetálást Scottal, és hazabuszozni.

Némán haladtunk. Sokan mondták, hogy hasonlítok anyára, mármint mielőtt Ethan a színre lépett, és rá irányult a reflektorfény. A mai napig sem tudom, miben látták a hasonlatosságot. Anya olyanfajta hölgy, akin természetesen áll a kosztüm meg a magas sarkú cipő; én a trottyos kertész nadrágot meg a tornacsukát szeretem. Anya sűrű haja aranyászoke csigákba göndörödik, az enyém sima, vékony szálú, és ha ráesik a fény, szinte ezüstszínű. Anya királyi termet, kecses és karcsú, én egyszerűen vézna vagyok.

Anya a világon bárkihez feleségül mehetett volna – filmsztárhoz, milliomoshoz –, mire ő Luke-ot választotta, a disznótenyésztőt, egy ócska kis farmon a semmi közepén. Amiről eszembe jutott...

– Hé, anya! El ne felejtöd, hogy a hétvégén el kell vinned jogsit igényelni.

– Jaj, Meg! – sóhajtott Anya. – Nem is tudom. Annyi dolgom van a héten, és apád azt akarja, hogy segítsek neki megjavítani a csúrt. Talán majd jövő héten.

– Anya, megígérted!

– Meghan, kérek! Nehéz napom volt. – Megint felsóhajtott, és rám nézett a visszapillantóból. Véeres volt a szeme, a festéke elkezdődött. Lehet, hogy anya sírt?

– Mi történt? – kérdeztem óvatosan.

Anya rétvázott. – Történt otthon... egy baleset – kezdte, és a hangjától összeszorult a gyomrom. – Apádnak délután be kellett vinnie Ethant a kórházba. – Megint elhallgatott, sűrűn pislogott, kapkodta a levegőt. – Beau megtámadta.

– *Micsoda?* – A kiáltásomra összerezzent. A *mi* német juhászunk? Megtámadta Ethant? – Ethan jól van? – kérdeztem, és a gyomrom félelmemben csigákba csavarodott.

– Igen. – Anya fáradtan elmosolyodott. – Nagyon megrázta a dolog, de hál' istennek nincs komoly baja.

Megkönnyebbülten felsóhajtottam. – Mi történt? – kérdeztem. Még most sem tudtam elhinni, hogy a kutyánk megtámadott egy családtagot. Beau imádja Ethant, kiborul, ha valaki egyáltalán rászól a féltestvéremre. Nemegyszer láttam, amint Ethan cibálja Beau szőrét, a fülét, a farkát, és a kutya úgyszólván egy nyalintással sem reagált. Láttam, amint Beau bekapja Ethan pólója ujját, és gyengéden

visszarángatja a gyereket a kocsifelhajtóról. A mi német juhászunk lehet a mókusok, az őzek réme, de a házban soha még csak nem is vicsorított senkire. – Mitől vadult meg Beau?

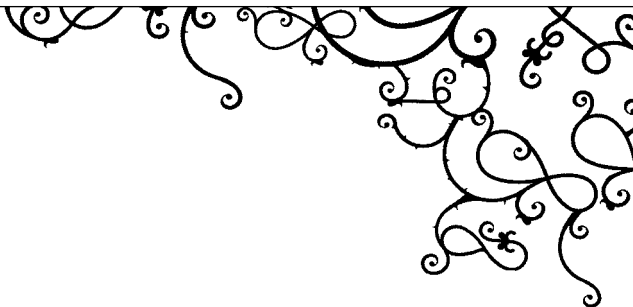
– Nem tudom – rázta a fejét anya. – Luke látta, amint Beau felrohan a lépcsőn, aztán meghallotta, hogy Ethan sikít. Amikor a szobájába ért, a kutya éppen a padlón vonszolta Ethant. Az arca össze volt karmolva, a karján harapásnyomok látszottak.

Elhűlt a vérem. Lelki szemeimmel láttam, amint Ethant megtámadják, elképzeltem rémületét, amikor mindeddig megbízható kutyánk ráront. El sem akartam hinni. Tisztára olyan volt, mint valami rémfilm. Tudtam, hogy anya éppúgy megdöbbsent, mint én, hiszen tökéletesen megbízott Beau-ban.

De abból, ahogy összepréselte az ajkát, láttam, hogy még nincs vége a történetnek. Valamit nem mond el nekem, és attól féltem, tudom, hogy mi az.

– Mi lesz Beau-val?

Anya szemébe könnyek szöktek, nekem elszorult a szívem. – Nem tarthatunk szabadon egy veszedelmes kutyát, Meghan – mondta, és szinte rimánkodott a megértésemért. – Ha Ethan megkérdi, mondd neki, hogy másik otthont találtunk Beau-nak. – Mélyet sóhajtott, keményen markolta a kormányt, nem nézett rám. – A család biztonsága érdekében, Meghan. Ne hibáztasd apádat! De mikor Luke hazahozta Ethant, elvitte Beau-t a sintérhez.

MÁSODIK FEJEZET

A Sors Hangja

FESZÜLT VOLT A HANGULAT AZNAP VACSORÁNÁL. Dühös voltam a szüleimre: Luke-ra, amiért elkövette, anyára, amiért megengedte. Egyikükkel sem álltam szóba. Anya és Luke lényegtelen, köznapi dolgokról beszélgetett, Ethan némán szorongatta Kajlát. Szívfájdító érzés volt, hogy Beau nem mászkál az asztal körül, szokása szerint morzsákat keresgélve. Hamarosan elnézést kértem, és visszavonultam a szobámba. Az ajtót becsaptam magam mögött.

Lerogytam az ágyra. Az a rengeteg alkalom járt az eszemben, amikor Beau odakuporodott mellém. Annyira hiányzott a melegsége! Sose kért senkitől semmit, beérte a közelségünkkel, hogy meggyőződhessen róla, biztonságban vagyunk. Most, hogy elment, üresnek látszott a ház.

Arra vágytam, bárcsak beszélhetnék valakivel. Szerettem volna felhívni Robbie-t, hogy elsírjam neki ezt a teljesen igazságtalan dolgot, de a szüleinek – akik nyilván még az anyémeknél is elmaradottabbak – nincs telefonjuk, sőt még számítógépük sem. Még hogy sötét középkor! Robbal a suliban szőttük terveinket, néha meg

felbukkant az ablakomban, miután két mérföldet gyalogolt otthonról. Tiszta ciki! Mihelyt meglesz az autóm, azonnal változtatok ezen. Anya meg Luke nem tarthat örökké ebben az elszigetelt buborékban. Legközelebbi nagybevásárlásom talán egy mobiltelefon lesz, *mindkettőnknek*, és leszárom, mit gondol erről Luke. Ez „a technológia az ördög találmánya” dolog kissé elavult.

Holnap beszélek Robbie-val. Ma este nem vagyok rá képes. Különben is, a házukban az egyetlen telefon a konyhában van, és nem fogok a felnőttek hülyeségeiről velük egy helyiségben szövegni. Még szép.

Halkan megkocogtatták az ajtót, és Ethan dugta be a fejét.

– Helló, öcsös! – Felültem az ágyon, letöröltem néhány maradék könnyecseppet. Ethan homlokán tapasz, jobb karja bekötözve. – Mi az ábra?

– Anyu és apu elküldte Beau-t. – Remegett az ajka, közben csuklott, és Kajla bundájába törölgette a szemét. Sóhajtottam, és megveregettem magam mellett az ágyat, hellyel kínálva Ethant.

– Muszáj volt – magyaráztam, miközben Ethan felmászott, és az ölembe kuporodott – nyulastul. – Nem akarták, hogy Beau megint megharapjon. Félték, hogy bajod esik.

– Beau nem is harapott meg! – Ethan nagy, könnyes szemmel meredt rám. Félelem tükröződött benne, és korát meghaladó értelem. – Beau nem bántott – bizonygatta. – Beau meg akart menteni attól az embertől, a szekrényben.

Megint a szörnyek? Sóhajtottam, legyinteni akartam, de az egyik részem tétovázott. Mi van, ha Ethan igazat mond? Én is láttam nem is olyan régen hátborzongató dolgokat. Mi van... mi van, ha Beau tényleg meg akarta menteni Ethant valami szörnyűségtől, valami félelmetes dologtól...?

Nem! – ráztam meg a fejemet. Ez nevetséges! Néhány óra múlva tizenhat éves leszek; túl öreg ahhoz, hogy szörnyekben higgyek. És annak is legfőbb ideje, hogy Ethan felnőjön. Okos kisgyerek, és elegendő van abból, hogy képzelt mumusokra fogja, ha valami rossz szul sikerül.

– Ethan – sóhajtottam újra. Igyekeztem nyugodtan beszélni. Ha túl nyers a hangom, a gyerek nyilván elkezd bömbölni, és a ma történtek után nem akarom kiborítani. De hát ami sok, az sok. – Nincs semmiféle szörny a szekrényedben, Ethan. Szörnyek egyáltalán nem léteznek, érted?

– De igenis léteznek! – üvöltött Ethan, és rugdosni kezdte a takarót. – Láttam őket. Beszélnek hozzám. Azt mondják, a király látni akar! – Kinyújtotta a karját, a kötésre mutatva. – Az az ember a szekrényben megragadta a karomat. Épp az ágy alá akart behúzni, amikor Beau bejött, és elijesztette.

Hát itt nem hat a rábeszélés. És semmi szükségem nincs újabb cirkuszra. – Oké, rendben – hagytam rá, és átöleltem. – Beszéljünk másról! Csak ne arról, hogy Beau ma rád támadt. Miért nem mondd el anyának és Luke-nak?

– Mert ők felnőttek – mondta Ethan, mintha ez mindent megmagyarázna. – Nem hinnék el. Ők nem látják a szörnyeket. – Fel-sóhajtott, és olyan komoly képpel nézett rám, amelyet kisgyereknél még sose láttam. – De Kajla azt mondja, *te* látod őket. Ha nagyon igyekszel. Átlátsz a párán meg a ragyogáson, azt mondja Kajla.

– A micsodán meg a micsodán?

– Ethan? – Anya hangja hallatszott kívülről, és mindjárt meg is jelent az ajtóban. – Itt vagy? – Mikor meglátott bennünket, pislogott és halványan elmosolyodott. Ridegen néztem rá.

Anya tudomást sem vett rólam. – Ethan, kincsem! Ideje lefeküdni. Későre jár. – Kinyújtotta a kezét, mire Ethan leugrott az ágyról, és elindult kifelé, maga után húzva a nyulát.

– Alhatok ma veled és apuval? – hallottam ijedt kis hangját.

– Na, nem bánom. De csak most az egyszer, oké?

– Oké. – Amikor a hangjuk elhalt, egyetlen rúgással bevágtam az ajtót.

Aznap éjjel fura álmom volt: felébredtem, és ott állt Kajla, Ethan plüssnyula az ágyam végében. Álmomban beszélt hozzám, komolyan és rémisztően. Mindenféle veszedelemről. Figyelmeztetni akart, vagy a segítségemet kérte. Lehet, hogy meg is ígértem neki valamit. De reggel már alig emlékeztem valamire az álomból.

ARRA ÉBREDTEM, HOGY ESŐ DOBOL A HÁZTETŐN. Úgy látszik, elrendeltetett, hogy a születnapom hideg, nedves és csúnya legyen. Egy pillanatra valami súly nehezedett a gondolataimra, de nem tudtam, mért olyan nyomott a hangulatom. Aztán sorra felidéződtek az előző nap képei, és felnyögtem.

Boldog születnapot nekem – gondoltam, és visszakucorodtam a takaró alá. *A hét többi részét ágyban töltöm, kösz.*

– Meghan? – hallatszott anya hangja az ajtóim előtt, majd halkán bekopogott. – Későre jár. Ébren vagy?

Nem vettem róla tudomást. Fortyogott bennem a méreg, ahogy szégyen Beau-ra gondoltam, akit elcipeltek a sintérhez. Anya tudta, hogy dühös vagyok rá, de hagytam, hogy főjön csak egy kicsit a bűnbánatban. Egyelőre még nem voltam hajlandó megbocsátani és kibékülni.

– Meghan, kelj fel! Lekésed a buszt. – Anya bedugta a fejét a szobába. Tárgyilagos volt a hangja. Felhorkantam. Ennyit a bocsánatkérésről.

– Nem megyek iskolába – motyogtam a takaró alól. – Nem érzem jól magam. Azt hiszem, megfáztam.

– Beteg vagy? Éppen a születésnapodon? Ejnye, ejnye! – Anya bejött, én pedig rásandítottam a takaró mögül. Szóval mégsem felejtette el?

– Roppant szomorú – folytatta anya, és rám mosolygott. – Pedig sulis után el akartalak vinni tanulójogosítványért, de ha beteg vagy...

Felkaptam a fejem. – Tényleg? Khm... szóval, annyira azért nem érzem rosszul magam. Beveszek egy aszpirint, vagy valamit.

– Gondoltam. – Anya fejcsóválva nézte, ahogy felkászálódok. – Délután segíték apádnak megjavítani a csúrt, tehát nem tudok érte menni. De mihelyt hazaérsz, együtt elmegyünk a jogosítványért. Jó születésnap ajándék lesz? Hm?

Szinte nem is hallottam. Le-fel rohangáltam a szobában, felkapdostam a ruhámat, összeszedtem a holmimat. Minél előbb leszek túl ezen a napon, annál jobb.

Épp a házimat tömködtem bele a hátizsákba, mikor megint nyikordult az ajtó. Ethan kukucskált be, keze a háta mögött, arcán várakozó mosoly.

Rápislogtam, és hátravettem a hajamat. – Na, mi kell, öcskös?

Vigyorogva lépett előre, és elém tartott egy összehajtott papírt. Az elején tarka rajz: mosolygó nap egy házikó fölött, a kéményből füst kanyarog.

– Boldog születésnapot, Meggie! – szólt a gyerek, és látszott, hogy nagyon elégedett önmagával. – Látod? Nem felejtettem el!

Mosolyogva vettem el a házilag gyártott üdvözlőlapot, és kinyitottam. Családunk ceruzarajza mosolygott rám: pálcika lábú-kezű anya és Luke, Ethan meg én egymás kezét fogjuk, mellettünk egy

négylábú figura, alighanem Beau. Elszorult a torkom, a szemem telefutott könnyel.

– Tetszik? – nézett rám aggodalmasan Ethan.

– Gyönyörű! – Felborzoltam a haját. – Köszönöm. Figyelj! Rakd ki a hűtőre, hadd lássa mindenki, milyen nagy művész vagy!

Elvigyorodott, és elhúzott, a lapot markolva, az én szívem pedig egy picit megkönnyebbült. Talán mégse lesz olyan szörnyű ez a nap.

– Szóval a mamád elvisz ma tanulójogsiért? – kérdezte Robbie, amikor a busz behúzott a sulis parkolójába. – Király! Végre együtt furikázhatunk a városba meg a moziba. Nem függünk a busztól, nem üjtük agyon tovább az estét ócska videókat bámulva a kis képernyős tévéteken.

– Ez csak tanulójogsi, Rob. – Amikor a busz megállt, felkaptam a hátizsákomat. – Még nem az igazi. Anyát ismerve, legalább tizenhat év még, mire egyedül vezethetek. Ethan nyilván hamarabb kapja meg a végleges jogsiját.

Féltestvérem gondolatára váratlanul végigfutott a hideg a hátamon. Emlékeztem, mit mondott az este. *Kajla azt mondja, átlátsz a párán meg a ragyogáson.*

Plüssnyúl ide vagy oda, fogalmam se volt, miről beszél.

Ahogy leszálltam a buszról, egy ismerős alak tört ki egy nagy csoport közepéből, és felém csörtetett. Scott. Összefacsarodott a gyomrom, körülnéztem, menekülési útvonalat keresve, de mire belevettem volna magam a tömegbe, Scott már ott állt előttem.

– Hé! – Mély, elnyújtott hangja hallatán megborzongtam. Akárhogy megrémültem, azért fantasztikus látvány volt, ahogy nedves szőke haja rendetlen hullámokban, fürtökben a homlokába hullott. Valamilyen okból idegesnek látszott, beletúrt a hajába, és körülnézett. – Khm... – Tétovázott, a szeme elsötétült. – Hogy is hívnak?

– Meghan – suttogtam.

– Ja. – Közelebb lépett, hátranézett a haverjaira, halkabbra fogta a hangját. – Figyelj! Bocs, hogy úgy bántam veled tegnap. Nem kellett volna. Sajnálom.

Egy pillanatig meg sem értettem, mit mond. Fenyegtetést, komiszkodást, vádaskodást vártam. Aztán óriási nagy megkönnyebülés dagadt bennem, mint valami lufi, amikor végre megértettem, mit mond. – Óóó... – dadogtam, és éreztem, hogy arcomat előnti a vér. – Semmi vész. Felejsd el!

– Nem megy – motyogta. – Tegnap óta nem mész ki a fejemből. Bunkó voltam, jóvá akarom tenni. Nem... – Elhallgatott, az ajkát rágta, aztán kiszaladtak belőle a szavak. – Nem akarsz ma velem ebédelni?

Zakatolt a szívem. Pillangók rajzottak a gyomromban, a lábam mintha a talaj fölött lebegett volna. Alig bírtam kinyögni, hogy: „Persze”. Scott elvagyorodott, kivillantva vakítóan fehér fogait, és rám kacsintott.

– Hé, srácok! Ide! – Scott egyik futballista haverja, aki néhány méternyire állt tőlünk, most ránk szegezte a mobiltelefonját. – Ott repül a kismadár!

Mire észbe kaphattam volna, Scott átkarolta a vállamat, és maga mellé húzott. Kábán felpislogtam rá, a szívem majd' kiugrott a helyéből. Ragyogó mosolyát a kamerára villantotta, de én csak bámultam bénán, mint valami hülye.

– Kösz, Meg! – szolt Scott, és elhúzódott. – Ebédnél találkozunk. – Mosolygott, elindult a sulis felé, de még visszaintett. A srác a kamerával felröhögött, és Scott után nyargalt, én meg ott maradtam kábán, zavartan a parkoló szélén.

Egy pillanatig csak álltam és bámultam, mint valami idióta, ahogy az osztálytársaim körülöttem rajzottak. Aztán elvagyorodtam,

nagyot kurjantottam, és ugrándozni kezdtem. Scott Waldron látni akar! Velem akar ebédelni! Csakis velem, az étkezdében. Talán megfordul a szerencsém. Lehet, hogy most kezdődik az igazi szülinapom.

Ezüstös esőfüggöny húzódott a parkoló fölé, éreztem, hogy néz valaki. Megfordultam. Robbie néhány lépésnyire állt, engem figyelt a tömegből.

Az esőn át megcsillant a szeme, túlságosan zölden. Ahogy az eső a betonra ömlött, és a diákok a sulifelé rohantak, valaminek az árnyát vettem észre az arcán: hosszú orrot, ferde vágású szemet, hegyes fogak közül kilógó nyelvet. A gyomrom elszorult, de mire még egyet pislogtam volna, Robbie már megint önmaga volt – normális, vigyori, mintha észre sem venné, hogy bőrig ázik.

Akárcsak én.

Felsívítottam, az eresz alá szaladtam, és berohantam a suliba. Robbie nevetve követett, megrángatta vizes hajamat, míg oldalba nem vágtam, mire abbahagyta.

Az első órán minduntalan Robbie-ra sandítottam, kerestem azt a hátborzongató, ijesztő árnyékot az arcán, és azon filóztam, hogy vajon meghabarodtam-e. De csak megfájdult a nyakam, az angol-tanárom pedig rám szólt, hogy legyek szíves figyelni, és nem a fiúkat bámulni.

MIKOR MEGSZÓLALT AZ EBÉDSZÜNETET JELZŐ CSENGŐ, felugrottam. A szívem több százat vert percenként. Scott az étkezdében vár! Felkaptam a könyveimet, beletömtem őket a hátizsákba, megperdültem...

...És szemtől szembe kerültem Robbie-val, aki mögöttem állt.

Felsikítottam. – Rob, beléd rúgok, ha nem hagysz fel ezzel! Na, mozgás innen! Mennem kell valahova.

– Ne menj! – Halk volt a hangja, komoly. Meglepetten néztem fel rá. Arcáról eltűnt a szokásos idétlen vigyor, a száját összeszorította. A pillantása szinte ijesztő volt. – Ez rossz dolog lesz, érzem. Szuszpenzor forral valamit – ő meg a haverjai sokáig lődörögtek az iroda körül, miután veled beszélt. Nem tetszik ez nekem. Ígérd meg, hogy nem mész oda!

Elhúzódtam. – Hallgatóztál? – kérdeztem dühösen. – Mi ütött beléd? Nem hallottál még „magánbeszélgetésről”?

– Waldron fütyül rád. – Robbie összefonta karját, kihívóan nézett rám. – Össze fogja törni a szívedet, hercegnő. Higgy nekem, eleget láttam a fajtájából. Tudom.

Haragra gerjedtem. Egyrészt: hogy meri beleütni az orrát a dolgaimba? Másrészt: és ha igaza van? – Ha nem hallottad volna, semmi közöd hozzá, Rob! – vágtam oda, mire felszökött a szemöldöke. – Tudok vigyázni magamra, oké? Ne üsd az orrod olyasmibe, amihez semmi közöd!

Sértettség villant át az arcán, de mindjárt el is tűnt. – Értem, hercegnő. – Gúnyosan elmosolyodott, és felemelte a két kezét. – Ne húzd fel azt a fenséges orrod! Vedd úgy, hogy nem szóltam! Felejtsd el!

– Úgy lesz. – Felvettem a fejem, és kivonultam a teremből. Vissza se néztem.

Mardosott a büntudat, miközben átvergődtem a folyosón, az étkezde felé. Bántam, hogy lehurrogtam Robbie-t, de ezzel a Nagy Testvér-stílusával néha túl messzire ment. Persze Robbie mindig ilyen: féltékeny, aggodalmas, mindig úgy törődik velem, mintha ez

volna a dolga. Emlékszem, amikor először találkoztunk, olyan volt, mintha már régóta ismertük volna egymást.

Az étkezde lármás volt és homályos. Az ajtó mellett álldogáltam, Scottot keresve a nyakamat nyújtogattam, aztán megpillantottam a terem közepén, egy asztalnál. Pomponos lányok meg focista bunkók vették körül. Tétováztam. Nem ülhetek csak úgy oda az asztalához; Angie Whitmond meg a pomponos brigád darabokra tépne.

Scott felnézett, megpillantott, majd lassú mosoly terült szét az arcán. Ezt meghívásnak vettem, és feléje indultam, átkacsaringózva az asztalok között. Scott előkapta az iPhone-ját, megnyomott egy gombot, és a leeresztett pillái mögül rám nézett. Még akkor is vi-gyorgott.

Mellettem megszólalt egy telefon.

Megugrottam egy kicsit, de továbbmentem. Mögöttem hangos kiáltások, majd hisztérikus vihogások. És aztán az az ismerős su-tyorgás, amiről mindig azt gondolod, hogy rólad beszélnek. Mintha belém szúrna a többiek pillantása. Igyekeztem nem venni tudomást róluk, mentem tovább.

Megszólalt még egy telefon.

Aztán még egy.

És most már futótűzként terjedt a suttogás meg a röhögés. Nem is tudom, miért, de szörnyen éreztem magam, mintha minden re-
fektor rám irányulna. Mintha kirakatban volnék. Csak nem rajtam röhögnek? De miért? Láttam, amint többen felém mutogatnak, sug-
dolóznak. Igyekeztem nem törődni velük. Scott asztala már csak egy-két méterre volt.

– Hé, szexbomba! – Egy kéz a fenekemre csapott. Felvisítottam. Megperdültem, és Dan Ottomanra meredtem, a fúvószenekar szőke, pattanásos klarinétosára. Rondán vigyorgott, és kacsintott. – Nem

is tudtam, hogy ilyen bombanő vagy! – mondta elragadtatást szín-
lelve, de leginkább a ronda Kermit békára emlékeztetett. – Gyere le
néha gyakorolni! Játshatsz a furulyámon!

– Mit pofázol? – vágtam oda, de ő csak vigyorgott, és élém tar-
totta a mobilját.

A képernyő először üres volt, de aztán szöveg jelent meg rajta,
fényes sárga betűkkel: *Miben hasonlít Meghan Chase a hideg sörre?*
Hátrahőköltem, de már el is tűnt a szöveg, helyette kép villant fel.

Engem ábrázolt. Engem a parkolóban, Scottal, a karja a vállá-
mon, az arcán széles vigyor. Csakhogy a képen (amikor megláttam,
leesett az állam) tök pucér voltam, kábán meredtem rá, a tekintetem
üres és ostoba. Nyilván Photoshopot használtak; a „testem” undo-
rítóan vézna és formátlan volt, mint valami babáé, a mellem lapos,
akár egy tizenkét évesé. Megdermedtem. Még a szívem is megállt,
amikor a szöveg folytatása a képernyőre gördült:

Hát abban, hogy ő is jól csúszik!

A gyomrom kilyukadt, az arcom lángolt. Rettegve néztem fel
Scottra, az egész asztal dőlt a röhögéstől, és rám mutogatott. Csen-
gőszó visszhangzott az étkezdében, a röhögés szinte érezhető hullá-
mokban vett körül. Reszkettem, a szemem égett.

Eltakartam az arcomat, megfordultam, és kirohantam az étkezdé-
ből, hogy el ne bőgjem magam, mint valami kétéves. Üvöltő röhö-
gés visszhangzott körülöttem, a könnyek szúrták a szememet, mint
valami méreg. Sikerült úgy kijutnom a teremből, hogy ne botoljak
bele se a padokba, se a lábamba. Felrántottam az ajtót, és kimene-
kültem a folyosóra.

Közel egy órát kuporogtam a lányok mosdójának szélső fülkéjé-
ben, kibőgtem a szememet, és elterveztem, hogy Kanadába menekü-
lök, vagy még inkább Fidzsire – de mindenképpen valahova messze.

Soha többé nem merek senki előtt mutatkozni. Végre elapadtak a könnyeim, a lélegzetem visszatért a rendes kerékvágásba, és azon gondolkodtam, milyen szerencsétlenül alakult az életem.

Részemről a megtiszteltetés, gondoltam keserűen. Visszatartottam a lélegzetemet, amikor egy csoport lány tódult a mosdóba. Scott személyesen méltóztatott tönkretenni az életemet. Lefogadom, még senki mással nem csinálta. Micsoda szerencse, én vagyok a legnagyobb lúzer a világon. Könnyek fenyegettek megint, de már belefáradtam a bőgésbe, ezért inkább visszatartottam őket.

Először azt terveztem, hogy tanítás végéig a mosdóban lapulok. De ha valaki észreveszi, hogy nem vagyok az osztályban, itt keresnének legelőször. Végre összeszedtem hát a bátorságomat, lábujjhegyen az iskolanővér szobájáig osontam, és szörnyű gyomorfájásra panaszkodtam, hogy ott bújhassak meg.

A nővér a vastag talpú sportcipőben sem lehetett magasabb egy méter harmincnál, de amikor benéztem az ajtón, a pillantása azt sugallta, nem dől be semmilyen kamasz ostobaságnak. A bőre olyan ráncos volt, mint a dió héja, ősz haját szigorú kontyba fogta, az orra hegyén aranykeretes szemüveg billegett.

– Nos hát, Miss Chase – szólalt meg rekedt orrhangon, és félretette a dossziéját. – Mit keres itt? – Pislogtam. Vajon honnan ismer? Egyetlenegyszer voltam csak a rendelőben, amikor egy eltévedt futball orron talált. De akkor a nővér szikár volt és magas, a foga úgy előreállt, mint a lovaké. Ez az összeaszott kis nő új volt, és kissé idegesített, ahogy rám meredt.

– Fáj a gyomrom – panaszkodtam, és úgy fogtam a hasamat, mintha félnék, hogy kireped. – Le kell feküdnöm néhány percre.

– Persze, Miss Chase. Van ott hátul néhány heverő. Hozok valamit, amittől mindjárt jobban érzi magát.

Bólintottam, és bementem a nagy lepedőkkel fölkékre választott szoba végébe. Rajtam meg a nővéren kívül nem volt ott senki. Nagyszerű. Egy sarokheverőt választottam, és lefeküdtem a papírral borított matracra.

Néhány perc múlva felbukkant a nővér, és odanyújtott egy tele bögrét, amiben valami fortyogott és gőzölgött. – Igya meg, rögtön jobban fogja érezni magát – szólt, és a kezembe nyomta a bögrét.

Rámeredtem. A fortyogó fehér folyadéknek csokoládé- és fűszer-szaga volt, csak valahogy erősebb, annyira, hogy könnyezett tőle a szemem. – Mi van ebben? – kérdeztem.

A nővér csak mosolygott, és kiment.

Óvatosan ittam egy kortyot, és éreztem, amint a torkomból melegség árad a gyomromba. Hihetetlen volt az íze, mint a világ legjobb csokoládéja, egy árnyalatnyi keserű utóízzel. Két kortyra lenyeltem az egészet, és felfordítottam a bögrét, hogy az utolsó cseppet is kicsaljam.

Szinte azonnal elfogott az álmoság. Leheveredtem a zörgős matracra, egy pillanatra lehunytam a szemem, és minden elhalványult.

HALK HANGOKRA ÉBREDTEM. Lopva sugdolóztak, közvetlenül a függöny mögött. Mozdulni próbáltam, de mintha a testem vattába lett volna burkolva, a fejem meg teletömve gézzel. Nagy keservesen bírtam csak nyitva tartani a szememet. A függöny túoldalán két árnyalakat láttam.

– Ne művelj semmi könnyelműséget! – szólt figyelmeztetően egy halk, rekedt hang. *A nővér*, gondoltam, és még kába állapotomban is azon töprengtem, vajon ad-e még abból a csokis valamiből. – Ne felejtse el: az a dolgod, hogy figyeld a lányt. Ne csinálj semmit, amivel feltűnést kelthetsz.

– Még hogy én? – kérdezte egy gyötrően ismerős hang. – Hogy magamra vonnám a figyelmet? Soha nem tennék ilyesmit!

A nővér felhorkant. – Ha az egész pomponos bandát egerekké változtatod, Robin, nagyon fogok neheztelni rád. A halandó serdülők vakok és kegyetlenek. Magad is tudod. Nem szabad bosszút állnod, akármit érzel is a lány iránt. Különösen most. Ennél sokkal aggasztóbb dolgok vannak folyamatban.

Álmodom – döntöttem el. *Egész biztosan. Mi lehetett abban az italban?* A tompa fényben zavarosnak, különösnek látszottak a függöny túloldalán mozgó árnyak. A nővér még kisebbnek látszott, alig egy méter magasnak. Még sajátosabb volt a másik árnyék: normális méretű, de valamilyen furcsa kinövésekkel a fején, mintha szarvak vagy fülek volnának.

A magasabbik árnyék sóhajtott, letelepedett egy székre, keresztbe vetette hosszú lábát. – Én is ezt hallottam – mormogta. – Rossz hírek járnak. Az Udvarok békétlenek. Valami lehet odakint, ami mindkettőt megijesztette.

– Ezért maradj továbbra is a pajzsa és az őre! – A nővér megfordult, két kezét csípőre tette, hangja haragosra váltott. – Meglep, hogy még nem itattad meg vele a párabort. Ma tizenhat éves. A fátyol emelkedik.

– Tudom, tudom. Rajta vagyok. – Az árnyék felsóhajtott, és két kezébe fogta a fejét. – Még délután gondoskodom róla. Hogy van?

– Pihen – válaszolt a nővér. – Szegénykét sokk érte. Megitattam vele egy enyhe altatót, azzal ellesz a tanítás végéig.

Kuncogás. – A legutóbbi kölyök, akivel az „enyhe” altatódat itattad, két hétig nem ébredt fel. Még te beszélsz arról, hogy semmi fel-tűnősködés!

A nővér válasza elmosódott, alig hallottam, de szinte biztos vagyok benne, hogy ezt mondta: – Ez a gyermek az apja lánya. Nem lesz semmi baja. – De talán nem is én voltam kába. A világ elmosódott, mint valami életlen fotón, és egy darabig nem tudtam semmiről.

– MEGHAN!

Valaki felrázott. Felébredtem. Egy darabig zavartan káromkodtam és csapkodtam, aztán végre felemeltem a fejemet. A szemembe mintha öt kiló homok került volna, a sarka meg csipás volt, alig láttam valamit. Nyögve megtöröltem a szemhéjamat, és kábán bámultam Robbie arcába. Egy pillanatig gondterhelten ráncolta a homlokát. Aztán pislogtam egyet, és Robbie megint a normális, vigyori önmaga volt.

– Ébredj, ébredj, Csipkerózsika! – ingerkedett, én meg nagy nehezen ülő helyzetbe tápászkodtam. – Szerencsés alak vagy, vége a tanításnak. Ideje hazamenni.

– Mi van? – motyogtam értelmesen, és az álom utoljárt is kitöröltem a szememből. Robbie felhorkant és talpra rángatott.

– Nesze – nyújtotta oda könyvektől súlyos hátizsákomat. – Szerencséd, hogy ilyen barátod van. Ahány órát elmulasztottál ebéd után, mindegyiken jegyzeteltem. És – melleleg szólva – minden meg van bocsátva. Még csak annyit se szólok, hogy „én megmondtam”.

Valósággal hadart. Az agyam még aludt, a fejem ködös volt, a gondolataim tétovák. – Miről beszélsz? – motyogtam, és vállamra ráncigáltam a hátizsákokat.

Aztán visszatértek az emlékeim.

– Fel kell hívnom az anyámat – mondtam, és visszaroskadtam az ágyra. Robbie összevonta a szemöldökét, és zavartan nézett rám. – El

kell jönnie értem – magyaráztam. – A buszra fel nem szállok többé.
– Rám tört a kétségbeesés, arcomat a kezembe tettem.

– Figyelj, Meghan! – szólt Robbie. – Hallottam, mi történt. Nem olyan nagy ügy.

– Álmodsz? – néztem rá mérgesen az ujjaim közül. – Az egész suliban én vagyok a téma. Nyilván a suliujságba is bekerülök. Darabokra szednek, ha egyáltalán oda merem tolni a képemet. És szerinted ez nem nagy ügy?!

Felhúztam a térdem a mellemig, és ráhajtottam a fejemet. Iszonyúan igazságtalan volt az egész. – Születésnapom van – nyögtem a farmeromba. – Ilyesmi egyszerűen nem történhet az emberrel a születésnapján.

Robbie felsóhajtott. Ledobta a hátizsákját, leült, átkarolt és magához húzott. Szípoztam, néhány könnyet potyogtattam a dzsekijére, hallottam az ingén át a szívverését. Sebesen dobogott, mintha mér-földeket futott volna.

– Szedd össze magad! – Robbie felállt és magával húzott. – Meglátod, sikerül. És megígérem, hogy senkit sem fog érdekelni, ami ma történt. Holnapra mindenki elfelejti. – Mosolygott, és közben megszorította a karomat. – Mellesleg, nem kéne tanulójogsíért menned?

Ez az egyetlen fénylő szikra életem sötét nyomorúságában reményt adott.

– Maradj mellettem! – suttogta, ahogy a zsúfolt folyosóhoz közeledtünk. Angie és három másik lány a szekrények előtt állt, dumáltak, rágóztak. A gyomrom összeszorult, a szívem zakatolt. Robbie megszorította a kezemet. – Oké. Ne engedd el a kezemet, ne szólj senkihez! Még csak észre se vesznek bennünket.

Ahogy a lányokhoz közeledtünk, felkészültem a ronda megjegyzéseikre, meg arra, hogy ki fognak nevetni. De még csak oda se néztek,

ahogy elhúztunk mellettük. Bár Angie éppen javában mesélte az étkezőből való szégyenletes visszavonulásomat.

– Aztán elkezdett bögni – mondta Angie, orrhagja visszhangzott a folyosón. – Jézusom, *micsoda* lúzer! De mit vár az ember egy falusi tuskótól? – Hangja most suttogássá halkult, Angie előrehajolt. – Azt hallottam, az anyja természetellenesen vonzódik a disznókhöz, ha értitek, mire gondolok.

A lányokból kitört a döbönt vihogás, én majdnem beszóltam neki. Robbie még szorosabban fogta a kezemet és elrángatott. Hallottam, amint valamit motyog magában, mire a levegőben valami borzongás futott végig, olyasféle, mint a mennydörgés, de hangtalanul.

Mögöttünk Angie felvisített.

Hátra akartam nézni, de Robbie továbbrángatott, át a tömeg, miközben a többi diák mind a sikító lány felé fordult. Egy másodperc törtrészéig azonban láttam, amint Angie két kézzel fogja az orrát, és a visítása egyre jobban hasonlított a malacok sívításához.

HARMADIK FEJEZET

A váltott gyerek

ABUSZON NÉMÁN UTAZTUNK HAZAFELÉ, legalábbis Robbie meg én. Azért hallgattam, mert nem akartam magamra vonni a figyelmet, meg főleg azért, mert sok minden nyomta a lelkemet. A hátsó sarokban ültünk, én az ablakhoz tapadtam, bámultam az elszaladó fákat. Benyomtam az iPodomat, a fülhallgatók dörömböltek a dobhártyámon, de ez jobbra csak kifogás volt, hogy ne kelljen beszélgetni.

A fejemben még visszhangzott Angie malacsivítása. Életemben még ilyen borzasztó hangot nem hallottam, és Angie ugyan totális szörnyeteg, akaratlanul mégis mocorgott bennem egy kis bűntudat. Egy pillanatnyi kételyem sem volt, hogy Robbie művelt vele valamit, bár bizonyítani nem tudtam. Igazában félttem szóba hozni. Robbie most egészen másnak látszott, mint rendszeren, hallgatott, töprengett, szúrós szemmel figyelte a srácokat a buszon. Rém furán viselkedett – furán és ijesztően –, azon törtem a fejem, mi lehet a baja.

Na, és ott volt még az a különös álom, ami talán nem is volt álom egészen. Mennél többet törtem rajta a fejemet, annál inkább rájöttem, hogy a nővérrel beszélgető személy ismerős hangja Robbie-é volt.

Éreztem, hogy valami történik. Valami fura, rémisztő és hátborzongató, és az volt a legfélelmetesebb, hogy ez a valami ismerős, megszokott arcot viselt. Robbie-ra sandítottam. Már nem is emlékszem, mióta vagyunk barátok, és mégsem voltam soha náluk, nem is találkoztam még a szüleivel. Ahányszor szóba hoztam, hogy kimenekék hozzájuk, mindig volt valami kifogása; a szülei elutaztak, vagy éppen felújítják a konyhát, azt a konyhát, amit nem láttam soha. Ez fura volt, de még furább a tény, hogy soha nem törtem ezen a fejemet, soha nem kérdezősködtem, egészen mostanáig. Robbie egyszerűen csak *ott volt*, mintha a semmiből varázsolódott volna elő, se háttere, se otthona, se múltja. Nem tudtam, mi a kedvenc száma, van-e életcélja, vagy hogy volt-e már szerelmes. *Egyáltalán nem ismered*, szólalt meg bennem egy zavaró hang. *Egyáltalán nem ismered őt*.

Megborzongtam, és megint kinéztem az ablakon.

A busz fékezett, megállt egy útkereszteződésnél, és láttam, hogy már a külvárost is elhagytuk, a vadon felé tartunk. Ahol lakom. Még verte az eső az ablakot, elmosódott a mocsaras táj, a fák csak sötét árnyalagnak látszottak az ablakon túl.

Hunyorogtam, és kissé felegyenesedtem az ülésen. A mocsáron túl egy lovas állt egy óriási tölgyfa alatt, mozdulatlanul, akár maguk a fák. A ló óriási fekete állat volt, sörénye, farka még ázottan is lobogott. A lovas magas volt és karcsú, öltözéke ezüst és fekete. Sötét köpeny lebegett a válláról. Az esőn át épp csak megpillantottam az arcát: fiatal volt, sápadt, döbbenetesen jóképű... és egyenesen rám meredt. A gyomrom meglódult, bennem rekedt a lélegzet.

– Rob – motyogtam, és kihúztam a fülhallgatót. – Nézd azt a...

Robbie arca néhány centire volt az enyémtől, kibámult az ablakon, szeme zöld réssé szűkült, kemény és veszedelmes volt a pillantása.

A gyomrom összefacsarodott, elhúzódtam Robbie-től, de észre sem vette. Mozgott az ajka. Egy szót suttogott, olyan halkán, hogy alig hallottam, pedig közel voltunk egymáshoz.

– Ash...

– Ash? – ismételtem. – Ki az az Ash?

A busz felköhögött, és megint nekilódult. Robbie hátradőlt, arca oly mozdulatlan, mintha kőből faragták volna. Nyeltem egyet, kinéztem az ablakon, de a tölgyfa alatt üres volt a tér. Ló és lovas eltűnt, mintha sosem léteztek volna.

A furcsaság egyre furcsább lett.

– Ki az az Ash? – ismételtem. Visszafordultam Robbie-hoz, aki mintha bezárkózott volna a maga világába. – Robbie? Itt vagy? – böktek meg a vállát. Megrándult, és végre rám nézett. – Ki az az Ash?

– Ash? – Egy pillanatra vadul felvillant a tekintete, az arca olyan volt, mint valami megvadult kutyáé. Aztán pislogott, és visszatért belé a józanság. – Ó, csak egy réges-régi haverom. Ne törődj vele, hercegnő! – Különös burkot vontak körém a szavai, mintha a kérésével szuggerálná, hogy felejtsek el mindent. Az a kellemetlen érzésem támadt, hogy titkol előttem valamit, de az érzés gyorsan el is halványult, mert már nem is emlékeztem, miről beszélünk.

A mi kanyarunknál Robbie úgy ugrott fel, mintha égne az ülés, és kirohant az ajtón. Csak pislogtam fejvesztett távozása láttán, de aztán betettem a hátizsákomba az iPodot, nehogy vizes legyen a drága jószág.

– Mennem kell – közölte Robbie, amikor leléptem mellé a járdára. Zöld szeme végigpásztázta a fákat, mintha arra számítana, hogy valaki előtör a sűrűből. Körülnéztem, de csak néhány madár trillázott odafent, csendes és nyugodt volt az erdő. – Én... izé... valamit

otthon felejtettem. – Mentegetőzve fordult felém. – Este találkozunk, hercegő? Később majd viszem a pezszt, oké?

– Ja... – Erről egészen elfeledkeztem. – Hát persze.

– Menj egyenesen haza, oké? – Robbie szeme összeszűkül, arca megfeszült. – Ne állj meg, és útközben senkivel ne állj szóba, érted?

Idegesen felnevettem. – Mi vagy te, a mamám? Még majd figyelemztetsz, hogy ne szaladgáljak ollóval a kezemben, és nézzek körül, mielőtt átmennék a túloldalra?! Különben is – folytattam, mikor Robbie elmosolyodott, és kezdett megint hasonlítani önmagához –, kivel találkozna itt, a világ végén? – A lovas fiú képe merült fel az emlékezetemben, és a gyomrom megint olyan furán megugrott. Ki volt az? És miért kell állandóan rá gondolnom? Egyáltalán létezik? Egyre furábban alakultak a dolgok. Ha nincs Robbie-nak az a szokatlan reakciója a buszon, még azt hinném, az a fiú is valami őrült hallucináció volt.

– Király! – Robbie intett, és felvillantotta pajkos mosolyát. – Viszlát, hercegő! El ne kapjon a mumus útban hazafelé!

Felé rúgtam. Felnevetett, odébb szökött, azután végigszaladt az úton. Vállamra vettem a hátizsákot, és elindultam a házunk felé.

– Anya? – kiabáltam, miközben benyitottam a házba. – Anya, megjöttem.

Csend fogadott. Visszaverte a fal, a padló, súlyosan függött a levegőben. A némaság szinte mint valami élőlény kuporgott a szoba közepén, hűvösen tekintve rám. Hangosan, rendetlenül vert a szívem. Itt valami nincs rendjén.

– Anya? – kiáltottam megint, és beljebb merészkedtem. – Luke? Van itthon valaki? – Az ajtó nyikorgott, ahogy beljebb óvakodtam. A tévé harsogott, villogott, valami régi, fekete-fehér vígjáték sokadik

ismétlése ment, de a készülék előtt üres volt a kanapé. Kikapcsoltam, és végimentem a folyosón, be a konyhába.

Egy pillanatig minden normálisnak látszott, kivéve a hűtőt: nyitott ajtaja ide-oda lengett. Észrevettem a padlón valami kis tárgyat. Először piszkos rongynak véltem. De közelebből már láttam, hogy Kajla az, Ethan nyuszija. A plüssállat fejét letépték, a nyakánál kihullott a tömés.

Miközben felegyenesedtem, valami kis zörejt hallottam az ebédlőasztal túloldaláról. Megkerültem, és a gyomrom olyan heves görcsbe rándult, hogy epe tolt a torkomba.

Anyám hanyatt feküdt a kockás padlón, kezét-lábát szétvetve, fél arca vértől vörösen csillogott. Táskája élettelen fehér keze mellett hevert, tartalma szétszóródott. És az ajtóban, fejét félrevetve, mint valami kíváncsi macska, ott állt Ethan.

Mosolygott.

– ANYA! – SIKÍTOTTAM, ÉS LEVETETTEM MAGAM MELLÉ, A FÖLDRE. – Anya, jól vagy? – Megragadtam a vállát, és megráztam, de mintha döglött halat ráznék. A bőre viszont meleg volt, hát nem halhatott meg. Ugye, nem?!

Hol a fenében van Luke? Megint megráztam anyát, a feje tehetetlenül ingott ide-oda. Felfordult a gyomrom. – Anya, ébredj fel! Hallasz? Én vagyok az, Meghan. – Kétségbeesetten néztem körül, aztán felkaptam a mosogatóról egy rongyot. Ahogy anya véres arcát lapogattam vele, megint Ethanra vándorolt a tekintetem, amint ott állt az ajtóban, könnyes kék szemét nagyra meresztve.

– Anya elcsúszott – suttopta, és ekkor megláttam egy átlátszó, fényes pocsolót a hűtő előtt. Reszkető kézzel belemártottam az ujjamat, és megszagoltam. Étolaj? Mi az ördög? Letöröltem még egy

kis vért anya arcáról, és észrevettem egy kis vágást a halántékán, ami alig látszott a sok vértől és a hajától.

– Meg fog halni? – kérdezte Ethan. Szúrós pillantást vetettem rá. A szeme nagyra tágult, a sarkában könny remegett, de a hangja kíváncsiságról árulkodott.

Elhessegettem a gondolataimat a féltestvéremről. Segítséget kellett szereznem. Luke nem volt otthon, így nem tehettem mást, mentőt kellett hívnom. De alig indultam a telefonért, anya felnyögött, megmozdult, és kinyitotta a szemét.

Nagyot dobbant a szívem. – Anya – szólítottam meg, amikor nagy nehezen felült, kába tekintettel. – Ne mozogj! Tárcsázom a segélyhívót.

– Meghan? – Anya hunyorogva körülnézett. Odanyúlt az arcához, aztán az ujjaira tapadó vére meredt. – Mi történt? Én... eleshettem...

– Bevágtad a fejedet – válaszoltam. Felálltam, és keresni kezdtem a telefont. – Lehet, hogy agyrázkódásod van. Mindjárt hívom a mentőket.

– Mentőket? Nem, nem. – Anya felült. Kicsit tisztult a pillantása. – Nem szükséges, anyom. Jól vagyok. Csak megmosom az arcomat, és felragasztok egy tapaszt. Ne aggódj!

– De anya!

– Semmi bajom, Meg. – Anya felkapta az eldobott mosogatórongyot, és törölgetni kezdte az arcáról a vért. – Sajnálom, hogy megijesztettelek, de nem lesz semmi bajom. Ez csak vér, semmi komoly. Különben sem engedhetjük meg magunknak, hogy egy rakás pénzt fizessünk az orvosnak. – Hirtelen felegyenesedett és körülnézett. – Hol van az öcséd?

Riadtan az ajtónyílásra pillantottam, de Ethan már eltűnt.

ANYA HIÁBA TILTAKOZOTT, AMIKOR LUKE HAZAÉRT. Elég volt egyetlen pillantást vetnie anyára sápadt, beragasztott arcára, rögtön frászt kapott, és ragaszkodott hozzá, hogy azonnal menjenek be a kórházba. Szükség esetén Luke makacsul kitartó, és anya végül engedett az unszolásnak. Utasításokkal halmozott el – vigyázzak Ethanre, ne engedjem, hogy sokáig fennmaradjon, a hűtőben van fagyasztott pizza – mindaddig, amíg Luke végre be nem tuszkolta a rozoga Fordba, és végig nem robogtak a bekötőúton.

Ahogy a furgon befordult a sarkon, és eltűnt a szemem elől, ismét fagyos csend nehezedett a házra. Megborzongtam, megdörzsöltem a karomat, és éreztem, ahogy a csend a szobába kúszik és a nyakamba lehel. A ház, ahol életem java részét leéltem, egyszeriben idegennek, ijesztőnek látszott, mintha mindenütt ott lapulna valami a szekrényekben, a zugokban, arra várva, hogy a közelükbe érjek, és megragadjanak. A tekintetem Kajla szétszóródott roncsaira esett, és valamiért nagyon elszomorodtam és megijedtem. Ebben a házban senki nem tépné szét Ethan kedvenc plüssállatát. Itt valami nagyon nincs rendjén.

Léptek hallatszottak. Megfordultam – Ethan állt az ajtóban, rám bámult. Fura volt, hogy nincs a karjában a nyula, és eltöprengtem, vajon miért nem esett kétségbe miatta.

– Éhes vagyok – jelentette ki meglepően határozott hangon. – Főzz nekem valamit, Meggie!

Követelőző hangja hallatán összevontam a szemöldököm.

– Még korai volna vacsorázni, pocok – közöltem, és összefontam a karomat. – Várj még egy-két órát!

Összeszűkül a szeme, ajkai mögül elővillantak a fogai. Egy pillanatra úgy tűnt, mintha hegyesek és élesek lennének. – Én *most*

vagyok éhes – morogta, és előrelépett. Félelem hasított belém. Meghátráltam.

Ethan arca szinte azonnal kisimult, könnyörgő szeme nagyra tárgult. – Lécci, Meggie! – nyafogott. – Lécci! Olyan éhes vagyok! – Megint összecsuicsörítette a száját, a hangja fenyegetőre fordult. – Anya se főzött nekem semmit.

– Jó, jó, rendben! Csak fogd be végre a szád! – Haragos szavaimat a félelem diktálta, és a zavarodottság. Össze voltam zavarodva, mert féltem. Ethantól. Az én buta, négyéves féltestvéremtől. Honnan jöhetnek ezek a démoni hangulatváltásai, nem tudtam, de reméltem, hogy ezután már nem lesz ebből rendszer. Talán csak kiborította anya balesete. Ha megetetem a kölyköt, elalszik, és éjszakára békén hagy. A hűtőhöz léptem, kivettem a pizzát, és belöktem a sütőbe.

Míg a pizza sült, megpróbáltam feltörölni a hűtő előtt terpeszkedő olajpocsolyát. Eltöprengtem, vajon hogy kerülhetett a padlóra, különösen, amikor észrevettem, hogy az üres palackot bedobták a szemétkébe. Mire végeztem, szaglottam a Domestostól, de a padlón még mindig maradt egy csúszós folt. De több már nem telt tőlem.

A sütő ajtajának nyikorgására kaptam fel a fejem. Mit látok: Ethan nyitogatja és belenyúl.

– Ethan! – Megragadtam a csuklóját, hátrarántottam a gyereket, nem törődtem méltatlankodó kiabálásával. – Mit művelsz, te idióta? Meg akarod égetni magadat?

– Éhes vagyok!

– Ül le! – förmedtem rá, és lenyomtam egy székbe. És a hálátlan kis lurkó meg akart ütni! Nehezen álltam meg, hogy fel ne pofozzam. – Úristen, de haszontalan vagy ma! Ül ott, és maradj nyugton! Egy perc múlva kapod a kaját.

Amikor a pizza az asztalra került, Ethan rávetette magát, mint valami vadállat, meg se várta, míg kihűl. Elképedve bámultam, ahogy tömi magába a szeleteket, mint valami kiéhezett kutya, szinte meg se rágja, úgy nyeli. Arca-keze hamarosan csupa szósz meg sajt lett, a pizza rohamosan fogyott. Alig két perc alatt az utolsó morzsáig fel-falta az egészet.

Ethan megnyalogatta a kezét, aztán felnézett rám, és összehúzta a szemöldökét. – Még éhes vagyok.

Felráztam magam a kábulatból. – Dehogyan vagy éhes! – közöltem vele. – Ha még egy falatot ennél, kihányád. Eredj játszani a szobádba, vagy foglald el magad valami mással!

Dühösen nézett rám, és úgy láttam, mintha a bőre sötétebb lenne, ráncos és összeaszott a kisgyerekes pufókság alatt. Váratlanul leugrott a székről, rám rontott, és a fogát a lábam szárába vájta.

– *Au!* – A fájdalom úgy szúrt belém, mintha elektromosság rázott volna meg. Megragadtam Ethan haját, megpróbáltam kifeszíteni a fogát a bőrömből, de úgy tapadt rám, mint valami pióca, és még erősebben harapott. Mintha üvegszilánkok hatolnának a lábam szárába. Könnyek homályosították el a szememet, a térdem szinte megrogyott a fájdalomtól.

– Meghan!

Robbie állt az ajtóban, vállára vetve a hátizsák, zöld szeme kitágult döbbenetében.

Ethan eleresztett, és a hang felé fordult. Ajkát vér lepte. Robbie láttára felszisszent, majd – másképp nem tudom kifejezni – *kisurrant* a konyhából, fel a lépcsőn, és eltűnt a szemünk elől.

Annyira reszkettem, hogy le kellett ülnöm. A lábam lüktetett, ziháltam, alig kaptam levegőt. Vörös vér szívódott át a farmeromon,

mint valami kibontakozó virág. Kábán bámultam rá, a testem szinte megbénult a döbbenettől.

Robbie három lépéssel átszelte a konyhát, és mellém térdelt. Mint-ha mindig ezt művelte volna, gyakorlottan csavarta fel sérült lábamon a nadrág szárát.

– Robbie – suttogtam, ahogy a seb fölé hajolt. Hosszú ujjai meglepően gyengédek voltak. – Mi történt? Minden a feje tetejére állt. Ethan megtámadott... mint valami veszett kutya.

– Az nem a testvéred volt – motyogta Robbie, miközben még feljebb hajtotta a nadrágom szárát. A térdem alatt véres seb bukkan ki. Cakkos nyomok köréből szivárgott a vér, körülöttük már lilára színeződött a bőr. Robbie füttyentett. – Csúnya. Várj meg itt! Mindjárt jövök.

– Mintha el tudnék menni valahova – válaszoltam gépiesen, aztán egyszerre leesett, amit az imént mondott. – Várjunk csak egy percet! Hogyhogy nem Ethan volt? Ki az ördög lehetett volna?

Rob mintha meg se hallott volna. A hátizsákjához lépett, kinyitotta, kivett egy hosszú nyakú, zöld üveget meg egy kis kristálypoharat. Összevontam a szemöldököm. Mit akar most a pezsgővel? Fáj a lábam, tiszta seb, és a kisöcsém szörnyeteggé változott. Nem éppen ünnepi hangulat.

Robbie végtelenül gondosan töltött a pezsgőből, és hátralépett. Vigyázott, nehogy egy cseppet is kidöntsön.

– Tessék – nyújtotta felém. A pohár csillogott a kezében. – Idd meg! Hol tartjátok a törülközőket?

Gyanakodva néztem rá. – A fürdőszobában. Csak ne használd anya szép frottírjait! – Ahogy Rob kiment, belekukkantottam a pohárkába. Alig egy kortynyi folyadék volt benne. És nem is látszott

pezsgőnek. Nem volt buborékos, se fehér, se rózsaszín, nem is csillogott. A pohárban a folyadék mély sötétvörös volt, színe, akár a vér. Felszínén finom pára kavargott.

– Ez micsoda?

Robbie fehér törülközővel a kezében jött vissza a fürdőszobából.

– Muszáj mindent megkérdezned? Segít megfeledkezni a fájdalomról. Csak idd ki végre!

Óvatosan beleszimatoltam, arra számítva, hogy rózsá- vagy gyümölcsillata lesz, hogy valami édes aroma keveredik az alkoholba.

De nem volt semmilyen szaga.

Na, jó. Némán emeltem fel a poharat. – Boldog születésnapot neked!

A bor a számba áramlott, elárasztotta az érzékeimet. Semmiféle íze nem volt, és mégis ezernyi dologra emlékeztetett. Alkonyat-íze volt és pára-íze, holdfény és fagy, üresség és vágyódás. Megingott a konyha, hátrahanyatlottam. A valóság a tudatom szélén lappangott, zavaros homályba burkolt. Felkavarodott a gyomrom, elálmosodtam.

Mire kitisztult a fejem, Robbie már kötözte a lábamat. Nem emlékeztem arra, mikor tisztította ki és ragasztotta be a sebet. Megbénultam, elkábultam, mintha takaró borult volna a gondolataimra, alig bírtam összpontosítani.

– Megvolnánk – egyenesedett fel Robbie. – Kész. Legalább nem pottyán le a lábad. – Aggodalmas, kutató tekintete az enyémet kereste. – Hogy érzed magad, hercegnő?

– Öhm – mondtam értelmesen, és megpróbáltam eltakarítani a pókhálót az agyamról. Volt valami fontos dolog, amire nem emlékeztem. Miért kötözi be Robbie a lábamat? Megsérültem valahogyan.

Hirtelen felegyenesedtem.

– Ethan megharapott! – kiáltottam fel, ismét dühösen. Robbie-ra támadtam. – És te még azt mondod, hogy nem is Ethan volt az! Mégis miről beszélsz? Mi folyik itt?

– Nyugi, hercegnő! – Robbie a padlóra dobta a véres törülközőt, és lezökkent egy zsámolyra. Felsóhajtott. – Azt reméltem, nem kerül sor erre. Nyilván én tehetek róla. Nem lett volna szabad ma egyedül hagynom téged.

– Mégis miről beszélsz?!

– Ezt nem lett volna szabad meglátnod. Semmit sem lett volna szabad látnod ebből – folytatta Robbie, én pedig még jobban ösz-szezavarodtam. Mintha inkább magához beszélne, nem hozzám. – A Látásod mindig erős volt, ez adottság. De arra nem számítottam, hogy a családod ellen fordulnak. Ez mindent megváltoztat.

– Rob, ha azonnal el nem mondod, mi folyik itt...

Robbie rám nézett. A szeme villogott, mint valami manóé. Mint valami állaté. – Elmondjam? Biztos vagy benne? – Halk és veszedelmes volt a hangja, a karomat ellepte a libabőr. – Mihelyt elkezded látni a dolgokat, nincs megállás. Sokan megbolondultak, mert túl sokat tudtak. – Felsóhajtott, már nem volt fenyegető a tekintete. – Nem akarom, hogy veled is ez történjen, hercegnő. Erre semmi szükség. Elfeledtethetem veled az egészet.

– Elfeledtetheted?!

Bólintott, és felemelte a boros üveget. – Ez párábor. Te csak egyetlen kortyot ittál. Ha iszol egy pohárral, minden visszatér a rendes kerékvágásba. – Két ujjával egyensúlyozta az üveget, figyelte, amint ide-oda hintázik. – Egy pohár, és megint normális leszel. Az öcséd viselkedése nem tűnik majd szokatlannak, és nem fogsz emlékezni semmire, ami furcsa és félelmetes volt. Tudod, mit szoktak mondani: a tudatlanság áldás. Nem igaz?

Akármilyen kényelmetlenül is éreztem magam, valahol legbelül harag gyúlt bennem. – Szóval azt akarod, hogy kiigyam azt a... azt a valamit, és feledkezzem el Ethanról. Hogy elfeledkezzem az egyetlen testvéremről. Ezt mondod.

Megemelte a szemöldökét. – Hát, ha így fogalmazod meg...

Nőtt bennem a forróság, elfedte a félelmet. Az öklöm összeszorult. – Hát persze hogy nem fogom elfelejteni Ethant! A testvérem! Tényleg ennyire embertelen vagy, vagy csak ostoba?

Meglepetésemre Rob arcán széles vigyor terült szét. Feldobta az üveget, elkapta, majd letette a padlóra. – Az első – mondta nagyon halkán.

Hátrahőköltem. – Micsoda?

– Embertelen. – Még akkor is vigyorgott rám, szélesre húzva a száját, fogai elővillantak a halványuló fényben. – Figyelmeztettelek, hercegnő. Nem vagyok olyan, mint te. És most már az öcséd sem.

A gyomromat szurkáló félelem ellenére előrehajoltam. – Ethan? Hogy érted ezt? Mi baj van veled?

– Ez nem Ethan volt. – Robbie hátradőlt, karját összefonta. – Aki ma megtámadott téged, váltott gyerek volt.